

הפורחת בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום שלישי ג' אלול תשפ"ב | דף היומי בבלי: כתובות נה | דף הכולל: כתובות עב.
דף היומי בהלכה: מאמצע הסעיף "והיינו דוקא" עד סעיף ה'.
מוסר: שמירת הלשון - פרק א' 'עוד נוכל' עד פרק א' 'הג"ה ואגב'.
קנין חכמה הלימוד השבועי: שער יחוד המעשה פרק ה' 'ואם לא תשמע לו' עד סוף פרק ו' סוף השער

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

בבוקר בהיר אחד גילה האברך בחשבוננו 150,000 דולר! איש הס"ס צעק: "שמע ישראל!"
איך מקבלים קבלות שיחזיקו מעמד? – 10 כללים חשובים | 2477

חדשות מהעולם היהודי

הלם בעולם החסידות: כ"ק האדמו"ר מזוועהיל זצוק"ל נפטר בפתאומיות

עם ישראל מקבל את הבשורה הקשה על פטירתו הפתאומית של האדמו"ר מזוועהיל זצוק"ל, בגיל 66 בלבד

בהמשך עדכנו בקו הפנימי של חסידות זוועהיל, על כך שמאמצי החיפא נכשלו. מדובר היה במאמצים של כוחות ההצלה שנמשכו על פני מספר דקות ארוכות. עם ישראל קיבל את הבשורה הקשה על פטירתו הפתאומית של האדמו"ר מזוועהיל, כאמור בגיל 66 בלבד.

תוך כדי פעולות החיפא, התכנסו בני ביתו של האדמו"ר זצוק"ל ותלמידיו כדי לקרוע שערי שמיים בתפילה לרפואתו. פעולות החיפא נמשכו כשעה. בחסידות ביקשו מוקדם מהציבור לזעוק בתפילה ולעורר רחמי שמיים לרפואת האדמו"ר רבי שלמה בן איטה מרים סימא בתוך שאר חולי ישראל.

האדמו"ר זצ"ל הוא בנו של האדמו"ר בעל ה'אור אברהם' מזוועהיל זצ"ל. סבו היה האדמו"ר בעל ה'יקרא דמלכא' מזוועהיל זצ"ל.

בבחרותו למד בישיבת סלונים, שם כיהן בהמשך כמשפיע וכר"מ בישיבה.

בהגיעו לפרקו נישא לרעייתו הרבנית, בת הגה"צ רבי משה

עם ישראל מקבל את הבשורה הקשה על פטירתו הפתאומית של האדמו"ר מזוועהיל זצוק"ל, בגיל 66 בלבד • כוחות ההצלה ניסו במשך דקות ארוכות לבצע פעולות החיפא, אחרי שהאדמו"ר התמוטט לפתע בביתו שבירושלים

אבל כבד בעולם החסידות: לאחר החיפא ממושכת על ידי כונני ההצלה, נפטר האדמו"ר מזוועהיל זכר צדיק וקדוש לברכה. היה בן 66 שנים בלבד. האדמו"ר התמוטט לפתע בביתו, ברחוב יחזקאל בירושלים. לטענת כונני ההצלה ששהו במקום, מדובר היה באירוע לבבי. כאמור, ניצחו אראלים את המצוקים ונשבה ארון האלוקים.

עוד נודע כי הוזעקו כוחות הצלה לביתו של הרבי בשכונת בית ישראל בירושלים, שם ביצעו בו פעולות החיפא. למרבה הצער הפעולות הוגדרו כלא מוצלחות. מצבו של האדמו"ר הוגדר קריטי ובריכוזי החסידות החלו באמירת תהילים לרפואת האדמו"ר. כמו כן, בקו הפנימי של החסידות עדכנו את החסידים על מצבו החמור של הרבי וביקשו מכולם להצטרף לתפילות.

לאדמו"ר זצ"ל ולאביו, אדמו"ר הקודם, משמשים הלכה למעשה כהמנונים של החסידות.

דברי תורתו יצאו לאור בספר 'דברות קודש'.
הותיר אחריו דור ישרים מבורך.

בניו הרה"צ רבי משה נתן נטע גולדמן והרה"צ רבי יעקב לייב גולדמן, ובנותיו - אשת הרה"צ רבי חיים מאיר ארנסטר, בן הגר"ז ארנסטר מצפת; אשת הרה"צ רבי יחיאל מיכל רוזנבוים בן האדמו"ר מזוטשקא; אשת הרה"צ רבי לוי יצחק טווערסקי בן הרה"צ רבי דוד טווערסקי אב"ד רחמסטריווקא; ואשת הרה"צ רבי מנחם מנדל הגר, בן הרה"צ רבי יצחק ישעיה הגר, בן האדמו"ר מויז'ניץ.

אחיו: האדמו"ר רבי גדליה משה מזוועהיל, הרה"צ רבי שאול גולדמן, הגה"צ רבי שמואל דוד גולדמן ראש ישיבת זוועהיל, הרה"צ רבי יוסף גולדמן, הרה"צ רבי זאב גולדמן מביתר, והרה"צ רבי יעקב לייב גולדמן.

נתן נטע גאב"ד מאקאווא זצ"ל, אחותו של גאב"ד מאקווא קרית אתא. האדמו"ר זצ"ל כיהן כמשגיח במשך עשרים שנה בישיבת רוז'ין של חסידות באיאן. עם הסתלקות אביו האדמו"ר בעל ה'אור אברהם' זצ"ל י"ב טבת תש"ע, לפני 12 וחצי שנים, מונה לכהן כממלא מקומו באדמו"רות והנהיג את חסידות זוועהיל.

רבים נהרו ל'טישים' שערך במרכז החסידות בשכונת בית ישראל בירושלים - במיוחד ה'טישים' ביארצייטים של אדמו"רי החסידות. נהג גם לפקוד תדיר את ציוני האדמו"רים לבית זוועהיל בהר הזיתים ובבית הקברות בשייח' באדר.

בכל שנה נהג לעלות עם חסידיו בל"ג בעומר לציון הרשב"י במירון למעמד ההדלקה.

בשנת תשפ"ב הנהיג האדמו"ר שישירו כל שבוע בטיש לפני קידוש את שיר ה'שיטה הקדושה', ומיד לאחר מכן את השיר ה' אלוהים צבאות'. שני שירים אלה המבטאים את ההתקשרות

זְהִיּוּ עֵינֵיךָ רְאוּת: מְרֵאוֹת הַי קוֹדֶשׁוֹ שֶׁל כ"ק הָאֲדַמּוֹ"ר מְזוּעָהִיל זְצוּק"ל

כ"ק האדמו"ר מזוועהיל זכר צדיק וקדוש לברכה התמוטט לפתע בביתו והסתלק לשמי מעלה כשהוא בשנת ה-66 לחייו גלריה ממראות הוד בחצר קודשו • צילומים: שוקי לרר - איציק ו. - דוד ארזני - דוד כהן פלאש 90

מבית ישראל להר הזיתים: אמש נערכה הלווית האדמו"ר מזוועהיל זצוק"ל בירושלים

הכוננים סיפרו: "בני המשפחה וחסידיו התאספו במקום והחלו להתפלל להצלחת פעולות ההחייאה"

ארוכה לבצע פעולות החייאה על האדמו"ר עד שניצחו אראלים את המצוקים ונשבה ארון, כי "כונני מד"א - צוות הצלה' הוזעקו הערב אל בית כ"ק האדמו"ר מזוועהיל זצ"ל לאחר שהתמוטט באופן פתאומי בביתו בירושלים. הכוננים שהגיעו במהירות למקום החלו מיידית בפעולות החייאה מתקדמות יחד עם פראמדיקים וצוות ניידת טיפול נמרץ של מד"א, אך למרבה הצער לאחר כשעה נלקח ארון הקודש".

עוד נמסר על האבל הכבד הערב בעולם החסידות, כי "בני המשפחה וחסידיו התאספו במקום והחלו להתפלל להצלחת פעולות ההחייאה. לאחר כשעה ארוכה שבה כשלו מאמצי ההחייאה החלו בקריאת ק"ש ופסוקי הוידי כשלדאבון לב הסתלקה נשמתו הטהורה השמימה. בשעה זו נערכים בארגון צוות הצלה לאבטחת משתתפי מסע ההלוויה".

עם ישראל קיבל בהלם כבד את הבשורה הקשה על הסתלקותו הפתאומית של האדמו"ר מזוועהיל זצוק"ל, כשהוא בן 66 שנים בלבד. האדמו"ר התמוטט לפתע בביתו שברחוב יחזקאל בירושלים, ובחסידות האבלה עדכנו על פרטי ההלוויה. מסע הלוויה יצא הלילה בשעה 23:30, מבית מדרשו בשכונת בית ישראל ירושלים לעבר חלקת אבותיו בהר הזיתים.

מדי שנה היה נוהג האדמו"ר זצוק"ל לערוך את הטיש בל"ג בעומר, בהילולת התנא רבי שמעון בר יוחאי, במתחם בני עקיבא במושב מירון. עם העלייה הקבועה של האדמו"ר למירון, היו נוהגים להצטרף המוני חסידים. אלא שבשנה האחרונה המאמצים של האדמו"ר זצוק"ל לעלות למירון ביחד עם החסידים - לא צלחו, כך שהוא עלה לרקוד עם ילדי החלאקה רק ביום אחר. מוקדם יותר נמסר מטעם מצוות הצלה, שניסה במשך שעה

על דא ועל הא

אחרי חצי שעה של שיחה שלא הובילה לשום מקום, ביקש ר' אברהם מאריה לצאת איתו לחצר הבית לנשום קצת אוויר. הם יצאו החוצה, כשעל פניו של ר' אברהם שפוך חיוך מסתורי...

בלי טיט ובלו מלט - כך נבנה קירות של ביטחון לילדינו ולתלמידינו

הר"מים והמשגיח דיווחו על בחור בינוני ומטה שאמנם מנסה מאד להצליח אבל שום דבר לא הולך לו. בירור קצר מול צוות הישיבה הקטנה בה הוא למד הביא אותנו למסקנות המתבקשות: או שקרה משהו משמעותי ביותר בבין הזמנים, או שעובר עליו משהו כעת, מה שברור היה לכולם, שהמשהו הזה, לא משנה מתי הוא קרה, הוא לא טוב בכלל. בנסיון להבין מה ומי עובר על הבחור, קרא המשגיח לאריה לשיחה צפופה, במהלכה התעלומה גדלה עוד יותר. אריה לא הבין בעצמו מה עובר עליו, הוא לא ידע להגדיר מה פשר הצניחה המטאורית מהישיבה הקטנה לשיבה הגדולה. ולא, שום דבר לא קרה בבין הזמנים, אין שום דבר במשפחה, אף אחד לא העליב אותו, בקיצור, חיים רגילים ונפילה מאיגרא רמה לבירא עמיקתא.

מאת הרב ישראל היימן

השבוע עם תחילת זמן אלול בהיכלי הישיבות והכוללים, זה הזמן להביא את סיפורו של אריה, בחור יקר וברוך כישרונות שהכרתי בהיותי משמש בתפקידי בישיבה גדולה בצעירותי. אריה נכנס לשיעור א' עם רצונות כבירים ושאיפות גדולות מאד. האינפורמציה שקיבלנו מהישיבה הקטנה בה הוא למד סיפרה על בחור מוצלח עם יכולות לימודיות וחברתיות מהטובות ביותר, שום דבר לא הכין אותנו למה שגילינו כשהוא התחיל את הזמן בישיבה. עם שם של בחור מוצלח וחברתי, הוא הסתובב בישיבה כשאפו קרוב יותר לרצפה מאשר לגשר המשקפיים שלו... הוא לא השתתף בשיעורים ותוך ימים ספורים אף נזנח על ידי החברות המצוינות שקבעו איתו ללמוד לפני תחילת הזמן.

המציאות הייתה חזקה מהכל והתעלומה מוחשית יותר מכל שיטה.

עד שהגיע ר' אברהם.

הוא לא היה מומחה וגם לא משגיח מדופלם, הוא היה ס"ה" משיב בסדר שלישי בישיבה, שבכינוס הצוות החדשי, אי שם באמצע זמן חורף כשתעלומת אריה עלתה על השולחן וכל אחד מהרבנים השמיע את דעתו - הוא ביקש בשקט אולי כדאי לשלוח את אריה לשיחה איתו. 'אני חושב על כיוון כלשהו, אולי אני צודק, תנו לי לבדוק'.

אווירה חזקה של אמון לא שררה שם בחדר, אבל כולם הסכימו על דבר אחד, שזהו הנסיון האחרון בהחלט. לא שאריה בחור גרוע, אבל לישיבה חשובה כזו אין מה לעשות עם בחור ברמה הנמוכה הזו ששום דבר לא מצליח לו.

בהוראת המשגיח, ובהבעה של אם לא יועיל לא יזיק, ניגש אריה באותו יום למקומו של ר' אברהם, וזה הזמין אותו לשיחה על כוס קפה בביתו הסמוך בסיום הסדר בישיבה.

אריה הופיע בשעה היעודה בביתו של ר' אברהם, הם התיישבו לשיחה קלילה כשלאט לאט ר' אברהם מנסה ללמוד על אופיו והרגליו של אריה. אכן, גם ר' אברהם התרשם שאין לאריה מה להסתיר, הוא לא סובל משום דבר ולא עובר שום טראומה שאמורה להשפיע על חייו ולימודיו.

אחרי חצי שעה של שיחה שלא הובילה לשום מקום, ר' אברהם ביקש מאריה לצאת איתו לחצר הבית לנשום קצת אוויר. על פניו של ר' אברהם היה שפוך חיוך מסתורי והוא ניסה ככל יכולתו להשרות אווירה נעימה ולא מחייבת.

הם יצאו אל החצר, ואחרי כמה דקות הרצינו פניו של ר' אברהם. הוא פנה אל אריה ושאל אותו בצורה הישירה ביותר: "תגיד אריה, אתה מעוניין לעזור לעצמך? אתה רוצה לחזור למה שהיית רק לפני חצי שנה?" אריה הנהן בראשו במרץ, ור' אברהם לא המתין עוד רגע. "אם כן, אתה צריך לעשות עכשיו מה שאני אומר לך בלי לשאול שאלות, גם אם זה יהיה לך מוזר מאד". אריה הנהן שנית בראשו.

ר' אברהם ביקש מאריה לטפס על הגדר שהייתה שם בצד החצר וללכת עליה בלי להחזיק בקיר הסמוך.

אריה הביט על ר' אברהם בתמיהה, וזה האיץ בו לא לשאול כלום ולעשות את מה שהוא ביקש.

אריה טיפס על הגדר, שהייתה צרה ברוחב נעלו בלבד והחל ללכת בצעדים מדודים עקב בצד אגודל. "בלי להחזיק בקיר!", הזכיר לו ר' אברהם שצפה בו מלמטה בהנאה. אריה לא הבין מה קורה לו. צעידה בשעת ליל מאוחרת על הגדר בביתו של ה'מיישיב', לא היתה נראית לו כמשהו שיכול להושיע אותו מהנפילה שהוא חווה בתקופה האחרונה, אבל בינתיים הוא עמד במשימה בגבורה. בלי להחזיק בקיר הסמוך, הוא כבר עבר יותר ממחצית מהגדר, נשארו לו רק עוד כארבעה מטרים בהם הגדר ממשיכה אבל הקיר שלידה כבר מסתיים, גם אם הוא ירצה אין לו איפה להחזיק. אריה המשיך שלושה צעדים כשהוא מתנדנד בצורה מפחידה, בסיומם

קרא אל הדשא, מטר וחצי לפני סיום הגדר.

אריה קם ושפשף את מכנסיו מהטל הלילי וגמע בשתי פסיעות גדולות את המרחק עד לר' אברהם שעדיין עמד שם מחייך. "הרב יכול להסביר לי? מה זה היה בדיוק?"

ר' אברהם הוביל את אריה פנימה חזרה אל הסלון והתיישב ליד השולחן. "אריה יקירי", הוא פתח, "שמת לב למה שקרה איתך? התבוננת במשמעות של המעשה אותו עשית?"

אריה כבר ממש היה בטוח שמשהו לא טוב עובר על ר' אברהם. ר' אברהם לא התרגש מהמבט של אריה והוא המשיך להסביר בנינוחות. "יש כאן משהו פשוט מאד שהייתי רוצה שתשים לב אליו.

כל עוד שהיה לך קיר לידך והייתה לך אפשרות להחזיק בו, לא היית צריך להחזיק והלכת בלי שום עזר וסיוע. ברגע שנגמרה לך האופציה ולא הייתה לך אפשרות להחזיק בכלום, מיד התחלת להתנדנד ונפלת.

"אתה מבין?", אריה התחיל לחייך גם הוא, "כל אדם צריך משענת, לא בהכרח בשביל להשתמש בה, אבל הביטחון הזה שיש לו משהו שהוא יכול להחזיק אותו, עוזר לו ונותן לו תמיכה. כשהמשענת הזו נעלמת האדם מאבד יציבות, גם אם לפני כן הוא לא השתמש באותה משענת בכלל.

"לדבר הזה קוראים ביטחון, וביטחון הוא הדרך להצלחה, חוסר ביטחון הוא המבוא הישיר לכישלון.

"עכשיו", המשיך ר' אברהם, "בוא נבחן את מצבך שלך", הוא היישיר מבט לעיניו של אריה והמשיך. "בישיבה קטנה היית בחור מצוין, כריזמטי, מתמיד, חברותי, למדן. כל זה נשאר

אצלך, היכולות האלו הם חלק ממך, הם לא נעלמו לאף מקום. רק הקיר שליך נעלם... הגעת לישיבה גדולה ופתאום נעלם לך הביטחון. אתה לא מכיר כאן אף אחד, לא יודע איך מתנהלים עם הסדרים השונים לגמרי מישיבה קטנה, לא היה לך עם מי לדבר

או להתייעץ ולכן הרגשת כמו שם על הגדר כשנגמר לך הקיר.

"מה שנשאר לנו זה רק לבנות לך קיר חדש, לתת לך את האופציה להחזיק. אם זה נכון, אתה עוד תצליח כמו ואף יותר מהישיבה קטנה".

לא בבת אחת אריה הפך להיות הבחור הטוב ביותר בישיבה, אבל מאותו היום הוא ניצל את הקיר אותו בנה בעבורו ר' אברהם, ובהכוונתו הוא ניגש, סיפר ושיתף בכל בעיה או חוסר וודאות בחיי הישיבה שצצו לו במהלך התקופות השונות.

אם נרצה, את הסוד הזה ניתן ללמד את כל מי שמתחיל שנה חדשה בכל מקום שהוא. נבנה קירות לילדים שלנו, לתלמידים שלנו, לחברים שלנו.

בקלות ממש, בלי טיט ומלט, ניתן לסובבים שלנו קיר להישען עליו, נבנה להם אופציה של ביטחון, ונזכור שהביטחון הוא המבוא להצלחה. בקלות ניתן לתת להם את הביטחון ואת התחושה שיש להם על מה לסמוך. לא צריך בשביל זה להיות פסיכולוג. צריך לאהוב, לתת הרגשה שהם רצויים בכל מצב. אם לא יהיה להם את זה הם יכולים מהר מאד ליפול, אם יהיה להם את זה הם יפתחו

מהר מאד עמידה יציבה ונכונה בדרך החדשה.

מהר מאד עמידה יציבה ונכונה בדרך החדשה.

האברך השיג את מספר הטלפון של אותו אדם. "הלו, מיסטר פלוני?" שאל. הלה אישר. "העברת לי בטעות 150,000 דולר", הודיע לו. "אני אף פעם לא טועה! תרד בבקשה מהקו", השיב הגוי בכעס...

עולמם המופלא של הבוטחים בהשי"ת

משכך החליט מיודענו להתפלל בכל ליבו ובהתבטלות גמורה לבורא עולם, כי אם כשר הדבר וטוב בעיניו יתברך, אנא ימחוק ברחמי הרבים את כל שטרי חובותיו לבנק, ויפטור אותו מהמשכנתאות לחלוטין. כך התחטא האברך לפני אביו שבשמים בדמעות ובתחנונים.

לא עברו שבועיים והאברך קיבל טלפון מאביו שיחי' לאוי"ט, שהסביר שכדי למנוע ויכוחים ומחלוקות לאחר אריכות ימים ושנים, החליט לחלק בחייו את ירושתו. כמה ימים לפני מועד הפירעון של תשלום המשכנתאות בחודש הבא, הופקד בחשבוננו צ'ק שמן איתו פרע את כל יתרת חובו לבנק.

האברך, שכה התפעל מכוח התפילה והביטחון, שיתף את אחד ממקורביו של הצדיק הנ"ל בעוצמתה ובכוחה של התפילה אותה הוא למד משיחותיו. הלה שיתף את הצדיק בן העלייה בפרטי המעשה הנ"ל. ביקש הצדיק לומר בשמו לאברך: "אמור לו שיתפלל גם על גילוי אליהו"... כלומר, אם אתה יודע להתפלל, תשכיל ותפעל בזה גם ברוחניות גדולות ונצורות, שהלוא זהו העיקר, ואל תסתפק בקטנות.

על הסיפור הזה, יחד עם הסיפור דלהלן, מעיד בשער בת רבים מגיד השיעור, פה מפיק מרגליות, הרב רבי שמעון שפיצר שליט"א בשיעורי הביטחון המופלאים שלו, בעדות אישית מבעלי המעשה אותם הוא מכיר אישית.

הוא מוסיף ומספר על בן תורה שזימן לו הקב"ה להשיא שניים מצאצאיו בטווח קרוב של כמה שבועות, וביתו ריקם ולרש אין כל. אך הוא השליך יהבו על השם אשר אהבו ושם בטחונו באלוקיו כי לא יעזבנו ולא יטוש אותנו.

יום בהיר אחד, הוא מתקשר לבנק לשמוע את יתרת החובה שלו, ולתימהונו גילה כי חשבוננו ביתרת זכות של מאה וחמישים אלף דולר. שמע ולא האמין. בירור בבנק העלה כי הכסף הועבר מחשבון של איזה גוי עשיר. האברך שאל רב אם מותר לו להשתמש בכסף מדין טעות עכו"ם, אך הרב אמר לו כי עליו לנהוג בישרות, לקדש שם שמים, להתקשר לגוי ולהחזיר לו את כספו.

הוא התקשר ושאל: "הלו, מיסטר פלוני?" הלה אישר.

"העברת לי כסף בטעות!..."

"אני אף פעם לא טועה! תרד בבקשה מהקו", השיב הגוי בכעס...

"ובחנוני נא בזאת והריקותי לכם ברכה עד בלי די"... רבנו ה'זרע שמשון' שואל מדוע במצוות מעשרות, בשונה משאר מצוות, ניתן לנסות את הקב"ה: "עשר בשביל שתתעשר?"

ומסביר רבנו: הרי מעיקר הדין אדם יכול לפטור עצמו מנתינת מעשרות, כדברי הגמ' בברכות: "מערים אדם על תבואתו ומכניסה במוץ שלה". וכך גם נפסק ברמב"ם, שאדם יכול לנהוג כך לכתחילה.

ולכן, כאשר אדם מוציא עצמו מהנהגת הטבע, ולא אומר לפני "די לך במה שצונו הקדוש ברוך הוא", אלא אדרבה, מגדיל עצמו למעלה מן השמש, למעלה מן העולם, ונותן מעשרות בעין יפה, נוהגים אתו כך משמים: "כך לא יאמרו לך, די במה שנוגע לחלקך ולמזלך, כפי סדר העולם שאמר בו הקדוש ברוך הוא די, כי הרי לכן נקרא הבורא קל ש-ד-י, שאמר לעולמו די, אבל האדם שמוציא עצמו למעלה מסדר העולם, גם אליו ינהג כך השם יתברך ולא יאמר די לברכתו, אף למעלה מסדרי העולם והטבע".

כך הוא גם עולם הבוטחים בהשי"ת, עולמם של אלו אשר שמו עצמם למעלה מן השמש ובוטחים בריבוננו של עולם, כדברי הפסוק בירמיה "ברוך הגבר אשר יבטח בה'", וכהסברו של המלבים ז"ל, אשר הבוטחים בהשם ללא תכנית שיושעים בצורה טבעית זו או אחרת, אלא בוטחים בהשם שיושיע בלא שום אמצעי כלל - עליהם נאמר: "והיה השם מבטחו", הקב"ה מושיע אותם למעלה מדרך הטבע, וכפי שנראה במקבץ הסיפורים דלהלן.

המעשה אירע עם אברך שעמד בפרק נישואי ילדיו. הוא עשה חשבון, שכדי להצליח איכשהו באתגר נישואי צאצאיו, ראוי שיכסה את יתרת המשכנתאות אותן הוא פורע מידי חודש לבנק. מדובר בסכום נכבד של כמה אלפי דולר מידי חודש. לפי גובה הפירעון החודשי, מובן כי הסך הכולל של המשכנתא הגיע לסכום גבוה ביותר. סכום עליו יכול היה רק לחלום. לא היה לו שום מקום הגיוני לתלות עליו תקוה כי ממנו יגיע הכסף.

לכאורה, מצב חסר סיכויים. אך אז נזכר אותו אברך, את ששמע מאחד מצדיקי דורנו, כי כאשר אדם מתפלל, מותר לו להתפלל גם על דברים מופלגים ורחוקים ממנו, כעדותו האישית של אותו צדיק: "אני מרשה לעצמי להתפלל על דבר מופלג ממני, למשל:

אני מתפלל ומבקש כי אזכה ל'גילוי אליהו'..."

כך באופן פלאי קיבל הלה מאה וחמישים אלף דולר ממקור בלתי צפוי להשאת שני צאצאיו.

מספר מ', תושב ביתר: "עקב הוצאה גדולה שהייתה לי לאחרונה נזקקתי לסכום גדול מאוד אותו היה עלי להעביר עד לתאריך מסוים, כשברקע הייתה גם אזהרה כי אם לא אעביר את הסכום עד לתאריך אני עלול למצוא עצמי חשוף לתביעה משפטית.

ככל שהתקרבו התאריך רמת הלחץ עלתה בליבי. באותו ערב התיישבתי עם 'חובות הלבבות' בשער הביטחון, והתדפקתי בערגה על שערי הביטחון בהשם יתברך, הכל יכול. למחרת השכמתי קום באותה אורה בוטחת ורגועה, כך מתוך אורה זאת, הודיתי להשם יתברך על חסדיו ועל הקשיים. באותו יום עשיתי כמה השתדלויות ללוות את הכסף הנדרש אבל הרגשתי רוגע פנימי גם כאשר נעניתי בשלילה.

לפתע אני מקבל טלפון מהבנק. לרגע נחרדתי: מה לא בסדר עם החשבון? להפתעתי, הפקיד הציע לי הלוואה עם ריבית מאוד נמוכה. הלוואה של מאה אלף ש"ח בשישים תשלומים. "האם זה מתאים לך?" - דווקא זה יכול להתאים לי, עניתי. תוך שעה הכסף הועבר לחשבון הבנק.

ר' גדליה, בעל מוסד שעבר משבר קשה, נפגש ערב פרוץ מגפת הקורונה עם עשיר גדול בשיקגו, יחד עם ר' אברהם, מנהל מוסד נוסף אשר מיוודד מאוד עם אותו עשיר. הפגישה אכן הייתה מוצלחת. העשיר הבטיח סכום גדול ונכבד ואף נתן במקום מקדמה מכובדת.

לאחר שנתיים חזר ר' גדליה אל העשיר והתאכזב לשמוע שהתרומה שיקבל היא קטנה לאין ערוך מזו שהייתה אמורה להיות. התקשר ר' גדליה לר' אברהם, אשר הסביר לו כי כדי לשכנע שוב את העשיר, עליהם להגיע יחד שנית לשיקגו ולהיפגש עם הגביר.

ר' גדליה חיכה במשך כשנה לנסיעתו של ר' אברהם, עד שיום אחד כששהה בארה"ב והיה לו מאוד קשה באיסוף התרומות,

כנס לבית מדרש והתדפק על שערי הביטחון. עוד באותו יום קיבל טלפון מחברו ר' אברהם שהוא גם כרגע בארה"ב ויוצא בטיסה לשיקגו, וממליץ לו להגיע לשם.

ר' גדליה יצא לכיוון שדה התעופה 'קנדי' בניו יורק, שם השיג לו הסוכן טיסה לשיקגו. בדרך היו לו לר' גדליה בעיות קליטה בטלפון, כך שהשיחה עם סוכן הנסיעות נותקה כמה פעמים. בינתיים המקומות בטיסה מניו יורק לשיקגו אזלו. המקום הבא שהתפנה היה רק בטיסה מאוחרת יותר ובמחלקה ראשונה במחיר מפולפל. ר' גדליה לא יכול היה להרשות לעצמו להוציא סכום כזה, וביקש כמה דקות של מחשבה, אך עד שהחליט לרכוש את הכרטיס, גם הוא אזל, והתפנה מקום רק בטיסה מאוחרת בלילה. הוא חש אי נעימות להגיע לאכסניה שלו בשעה כה מאוחרת, והנה בינתיים קיבל שיחה מר' אברהם שכבר הגיע לשיקגו, ופגש באקראי ברחוב את העשיר, אשר אמר לו כי אין כלל צורך שר' גדליה יגיע, ומחר בבוקר ייפגש עם ר' אברהם לבדו כדי לראות מה לעשות במקרה של ר' גדליה.

ר' גדליה האמין בלב שלם כי העיכוב כולו היה לטובתו. הוא נשאר ללון בניו יורק, ותכנן לנצל את ההזדמנות לפגוש בשעות הבוקר איזה רב חשוב שמזמן רצה לפגשו. בבוקר החליט להתפלל בבית הכנסת של הקהילה החלבית, כדי לפגוש איזה עשיר. לאחר התפילה פגש שם באקראי עסקן נכבד אשר קרא לו להתלוות אליו ליהודי אשר קיבל על עצמו להשיג עבורו סך של 25,000 דולר באם עוד כמה אנשים הקשורים לר' גדליה ישיגו אף הם עשרים וחמישה אלף דולר כל אחד, במטרה לגייס יחדיו סכום של 150,000 דולר, ביניהם היה הרב החשוב שהיה אמור לפגשו הבוקר.

"עליתי לביתו של הרב כדי להתייעץ על הנושא לשמו הגעתי, אך מנין אקח את האומץ לבקש ממנו כסף?! והנה בטרם פתחתי פי, אמר לי הרב מעצמו שאתמול מישוהו הביא לו סכום גדול לחלק לצדקה, והחליט לתת לי במקום צק על סך עשרים וחמישה אלף דולר! במקביל, גם ידידי ר' אברהם התקשר משיקגו, ועידכן כי העשיר החליט לתרום סך של שלושים ורשה אלף דולר. כך שמאותה נסיעה חזרתי עם סכום נכבד ביותר", משתף ר' גדליה. "זכיתי לחוש כי המתחזק בביטחונו בבורא ית' למעלה מהשמש, מאירים לו מלמעלה ממקום בלתי צפוי".

(גיליון התחזקות וביטחון במשנת הרע שמשון)

להתחיל את היום ברגל ימין

חוויה רוחנית מדי יום אצל בני

הלכה, סיפורים, רעיונות, ווארטים ועוד... אקטואלי ומרתק
הצטרפו בחינם לאלפי מנויים, שלחו מייל לכתובת:
dirshu@dirshu.co.il

**הפורתח
בכל יום..**
המייל היומי של 'דרשו'.

"דעו זאת היטב!" הרעים רבי אליהו. "אם תלכו לשם, לא יניחו לכם מן השמים בשום אופן! יתנו לכם מכות נאמנות!" אחד הנוכחים שנודעוץ מאד מהדברים, בא במבוכה גדולה: מה יענה לאמו כאשר תדרוש ממנו לעזוב את הישיבה וללכת לקולג'?

אם מייסרים אותך מהשמים - סימן שעוד יש לך סיכוי!

פנה אלי רבי אליהו לופיאן בפנים שוחקות ואמר לי: "כך תאמר לה: אמא יקרה, אני מתפלל ומקוה לה' יתברך שתארכי ימים. ואז, לאחר מאה ועשרים שנה, שם בעולם האמת הרי מקבלים את עיקר הנחת שאדם רוצה בו - לנצח, ואז תקבלי ממני הרבה נחת".

הוסיף רבי אליהו לופיאן וסיפר: "הרבנית שלי ע"ה ענתה כך בזמן המלחמה העולמית הראשונה, כאשר ממש רעבנו לחם, וכל השכנים מסביב שלחו לקרוא לבניהם שלמדו בישיבות לצוות עליהם להפסיק את לימודיהם כדי שיוכלו לצאת ולהשתכר, לשבור את רעבון בתיהם. לנו היו אז תשעה בנים, כולם למדו בישיבות הקדושות, והרבנית שלי ע"ה לא רצתה בשום אופן שיעזבו את הישיבה ח"ו אפילו לא לשעה אחת.

"השכנות שראו את מצב הרעב ששרר בביתנו, פנו לאשתי ואמרו לה: מדוע הנכם מתייסרים כל כך? קראי לשניים או שלושה מבניך שיבואו וישאו מעט בעול הפרנסה! ענתה להם הרבנית בעוז ואמרה: 'עכשיו אינני רוצה שהבנים יעזרו לי, מכיוון שיבוא זמן אשר בו אהיה מוכרחה לקבל את עזרתם - בעולם האמת. זו הסיבה מדוע אני עומדת על כך שישארו כעת בישיבה, כדי שיוכלו לעזור לי אז, כאשר אזדקק לעזרתם!

"ואמנם", סיים רבי אליהו לופיאן, "כאשר נפטרה, הייתי אני העשירי למנין שהלך על קברה, ולמדו משניות ואמרו קדיש אחריה, ובוודאי יש לה כעת הרבה נחת מבניה".

הוסיף הבחור האמריקני (שכיום הוא תלמיד-חכם מופלג): "אומר את האמת, יצאתי אז מלפני רבי אליהו לופיאן בדאגה ולא נחה דעתי בזה. חשבתי לעצמי שרבי אליהו אינו מכיר את אנשי ארצות-הברית, שכן היה ברור לי שאמי לא תתפעל מדברים אלה. "אולם ראה זה פלא, כאשר באתי אליה ואמרת לי לה את דברי רבי אליהו לופיאן, ראיתי מיד על-פי תגובתה שהדברים הרשימו אותה. ומאז אין לי שום טרדה בנושא הזה וממשיך אני לשבת באהלה של תורה באין מפריע. כה יעזרני ה', לשבת באהלה של תורה כל ימי חייו!"

(ר' אליה - תולדות חייו של רבי אליהו לופיאן זצ"ל; הובא בגיליון 'שבת אורה')

כאשר בן חוטא והולך בדרך עקלקלות, אזי כל זמן שהאב רואה שאם ייסרו בשוטים ייטיב הבן את דרכו - הוא בוודאי מייסרו מתוקף רחמנותו עליו. אולם אם כבר תעה בדרכו בחיים באופן שאפסה התקווה ממנו - מדוע יכהו חנים ללא תועלת. וכך הוא גם בהנהגת ה' עם עם ישראל. פעמים שייסורים מעוררים את העם לשוב בתשובה. הייסורים אפוא הם מצד הרחמים, כמעידים שעוד לא אבדה התקווה. אולם אם העם יהיה, חלילה, במצב ירוד שאין עוד מה לקוות ממנו - אין מקום עוד לייסורים שהם בעצם מידת הרחמים.

דברים אלה אמר רבי אליהו לופיאן זצ"ל בשיחה מיוחדת שנשא בפני קבוצות תלמידים בישיבה שמוצאם מארצות הברית. בקרב אותם בחורים היו כאלה שנטו לחזור לארה"ב בתום תקופת לימודים קצרה בישיבה על מנת להמשיך ללמוד שם במוסדות שבהם היה חשש שיתרחקו מתורה ויראת שמים.

ברצותו להעמידם על חומרת הצעד של פרישה ממקום תורה למקום שבו צפויה להם ירידה רוחנית, סיים רבי אליהו לופיאן דבריו באומרו: "לאור הדברים דלעיל, אל תתמהו אם רואים אתם שחברים שלכם לומדים באותם קולג'ים ואינם נענשים על כך מן השמים. הסיבה לכך היא שמהם כבר אין מה לקוות, הם כבר נאבדו, רחמנא ליצלן. אולם אתם שזכיתם ללמוד כאן בישיבה הקדושה, הנכם עומדים במצב שאם תלכו חלילה ללמוד שם, תענשו. ודעו זאת היטב שאם תלכו לשם לא יניחו לכם מן השמים בשום אופן! נתון יתנו לכם מכות נאמנות!" דברים אלה אמר בקול רם ובהתעוררות גדולה.

מוסיף ומספר אחד הנוכחים: נודעזעתי מאד מהדברים הנוראים, ואמרתי לנפשי, אין ספק שכף רגלי לא תדרוך באותם מקומות. אך מה אשיב לאמי כאשר תדרוש ממני לעזוב את הישיבה וללכת ללמוד בקולג', ובמיוחד שהבטחתי לה טרם לכת לישיבה שאשלים לימודי בקולג'.

כעבור ימים אחדים נכנסתי אל רבי אליהו לופיאן ביחידות ושאלתי אותו מה אעשה כדי לשכך את כעסה של אמי כאשר אומר לה שאינני הולך לקולג'.

רוצים לקבל את 'לקראת שבת' מדי שבוע ישירות למייל? שלח מייל ל- dirshu@dirshu.co.il

Yonatan Sindel/Flash90

כשראיתי מה שמו של אותו יהודי, ליבי החסיר פעימה. מדובר היה באדמו"ר רבי אלתר יעקב נתנאל חיים טורנהיים שליט"א בן ליבא מרים, שאת שמו מחקתי מרשימתי אך ימים ספורים לפני כן

איתות משמים: "להמשיך להתפלל!"

במהלך כל אותן השנים, אמחק אותו מרשימת החולים. "ימים ספורים לאחר מכן נקלעתי לעיר נתניה בשעת הצהריים ונכנסתי לבית הכנסת כדי להתפלל תפילת מנחה. והנה להפתעתי הבחנתי בעלון ששנים רבות לא ראיתיו - בשם 'שמעו ותחי נפשכם'. התחלתי לקרוא בו, ואז לתדהמתי גיליתי שמופיע בו מאמר אודות יהודי שזה למעלה מעשר שנים שוכב בלי הכרה בבית הרפואה ושהציבור מתבקש להמשיך ולהתפלל לרפואתו. כשקראתי מה שמו, ליבי החסיר פעימה. מדובר היה באדמו"ר רבי אלתר יעקב נתנאל חיים טורנהיים שליט"א בן ליבא מרים לרפו"ש, שאת שמו מחקתי מרשימתי אך ימים ספורים לפני כן. באותו הרגע הפנמתי שבורא עולם הולך אותי לעיר נתניה כדי לגלות בבית המדרש את העלון ששמו של החולה הוזכר בו, וזאת בכדי שאמשיך להתפלל עבורו.

מספר הרב עדו ובר שליט"א, עורכו של הגיליון הוותיק והמוכר 'שמעו ותחי נפשכם': את המעשה הזה שמעתי בתשעה באב האחרון. ישבתי בשטיבלאך של שכונת מאה שערים שבירושלים בשעת מנחה גדולה כדי לנסות לסיים את הקינות של תשעה באב, לפתע ניגש אליי יהודי. לא הכרתיו לפני כן, ואמר לי: "אני מוכרח לספר לך סיפור שסיפר הרב הלל ליכטנשטיין שליט"א אתמול בלילה בפני רבים בבית המדרש 'תולדות אברהם יצחק' בבית שמש. סגרתי לרגע את ספר הקינות והטיתי אוזני לדבריו. הרב ליכטנשטיין סיפר כי הוא נוהג להתפלל מדי יום ביומו עבור רשימה ארוכה של חולים. "לפני ימים ספורים", המשיך וסיפר, "הבחנתי בשם של חולה שאותו אני כבר מזכיר לרפואה יותר מעשר שנים. ואז עלתה בליבי המחשבה, שמכיוון שלא שמעתי אודותיו

פרשת השבוע

לפתע צצים מהיער שלושה אנשים במדי אס.אס. חיילים אמריקניים מזנקים לכיוונם ומכריזים: "האלט!" (עצור). "דוקומענטע" (מסמכים). ואז, אחד מהשלושה צועק: "ג'ואיש! יודע! ייעבריי!"

"שמע ישראל" - הסיסמה היהודית הנצחית

(יהודי - באנגלית, גרמנית ורוסית). על מנת להוכיח את יהדותו שולף האיש מסמך מכיסו ומעבירו לאמריקני. הלה מעיין בו ומבחין בצלב הקרס הגרמני מתנוסס. החשד כלפי השלושה הולך וגובר, ובאירופה שאחרי המלחמה לא זקוקים המנצחים לאישור בג"ץ על מנת לענות את הגרמנים הנאצים. לפתע מתנתק האמריקני בהיר עור משני החיילים האחרים, מתקרב אל השלושה וצועק בידיש: "דו ביסט א ייד? (אתה יהודי?) - "יא!" (כן) "דו קענסט דאווענען? קענסט שמע ישראל?" (אתה יודע להתפלל? יודע שמע ישראל?) 'הגרמני' פותח בבכי, ובקול שמזעזע את כל היער זועק: "שמע ישראל ד' אלוקנו ד' אחד."

"והיה כקרבכם אל המלחמה, ונגש הכהן ודבר אל העם ואמר אליהם, שמע ישראל... (דברים כ כג). החמישי למאי 1945 למניינם, מוצא את הצבא האמריקאי מביס את הצבא הגרמני באזור מחנה ההשמדה 'ג'נסקירכן'. אותו מחנה שהוקם בתוך יער עבות ודחוס, שגם בצהרי היום החשיכו עציו את המקום. חיילים אמריקניים מפטרלים בשטח ומעניקים את הטיפול הראוי לחיילים גרמנים שמתגלים בסביבה. ולפתע משתחלים מן היער עוד שלושה עטויי מדים של אס.אס. שלושה חיילים אמריקניים, שניים כהי עור ואחד בהיר עור, מזנקים לכיוונם ממכונית צבאית ומכריזים "האלט!" (עצור). "דוקומענטע" (מסמכים). האמריקנים מנופפים בכלי נשקם בתנועה מאיימת, ואחד מאלו שהבליחו מתוך היער צועק: "ג'ואיש! יודע! ייעבריי!"

הרבה מדי ס"ס חדשים. לא חשבנו הרבה, בחרנו לעצמנו מספר חליפות וזרקנו את הסמרטוטים שלנו שהיו מלאים במיליארדי כינים. כבר חודשים לא התרחצנו. "המדים היו רקומים ברקמות וסמלי הס"ס. ניסינו בעזרת חתיכת פח להוריד את הסמלים, אבל זה לא הלך. נזכרתי ששבת היום ואמרת זאת גם לחברי".

בפרשת השבוע נאמר "והיה כקרבתכם אל המלחמה, ונגש הכהן ודבר אל העם ואמר אליהם, שמע ישראל... (כ.בג). פירש"י: "שמע ישראל - אפילו אין בכם זכות אלא קריאת שמע בלבד, כדאי אתם שיושיע אתכם".

המפרשים דנים במה התייחדה מצוות קריאת שמע שבכוחה להציל, ומדוע משמע מלשון חז"ל שהיא סוג של מצווה קלה - "אפילו אין בכם זכות אלא קריאת שמע בלבד".

סיפור הצלתו המדהים של ר' אליהו הרמן מספק לנו פירוש חדש במאמר חז"ל זה. שכן, מצד אחד ברור שרק הפסוק 'שמע ישראל' משמש כסיסמא יהודית יותר מכל פסוק אחר, ודווקא הוא מסוגל להושיע יהודים. והרי לא מדובר בסיפור בודד, אלא באחד מאותם סיפורי הצלה שהתרחשו במשך הדורות, ואשר התבססו על סיסמת הפסוק 'שמע ישראל'.

אנו גם נוכחים כאן לראות כיצד 'שמע ישראל' מציל יהודי גם שלא בשעת קיום המצווה. לפיכך מתאים כאן הלשון "אפילו אין בכם זכות אלא קריאת שמע בלבד, כדאי אתם שיושיע אתכם". (הרב רפאל ברלזון מוסף שבת קודש שופטים תשע"ב)

החייל האמריקני קופץ עליו, שניהם מתחבקים מתנשקים ובוכים יחדיו. הסיפור המדהים הזה התרחש עם הניצול ר' אליהו הרמן, שהצטרף לשני יהודים נוספים במנוסה ממחנה ההשמדה 'גינסקירכן' לאחר התבוסה הגרמנית. בעל המעשה עצמו העיד על ההתרחשות ב'זכור' (ח"ח) ותיאר את שקדם לה:

"...לפתע מתפרץ לצריף איזה גל עצמות וצועק לחלל: 'אנשי הס"ס תלו דגל לבן, הניחו את נשקם!'. אנו שומעים ולא מאמינים. האם זה חלום או תעתוע של חזיון לפני המוות?

"...בשטח מסביב לא נראה אף חייל גרמני. אבל כעת העיקר הוא להשיג משהו לאכול. לבסוף אני מצליח להגיע לאחד המחסנים.

"...את שארית הסוכר אני שופך לכיסי ואת קופסת הריבה אני מכניס למכנסיים שקשורים למטה כדי ששוב לא יקחו ממני בחוץ, ואני יוצא מהחלון.

"...בחוץ אני פוגש את שני האחים קליין. אני מציע להם ללכת משם ביחד. הם מסכימים, ואנו מתחילים לצעוד ביער, לא יודעים לאן ללכת. אין שום סימון דרך - יער וסבך עצים. אנו עדיין פוחדים מפני הס"ס שיכולים לירות עלינו מבין העצים, אולם ממשכים קדימה.

"לאחר זמן מה אנו רואים פתאום מבין העצים מכונית צבאית הפוכה. נבהלנו והתחבאנו בין העצים. אולם אין בסביבה שום תזוזה, אחד מאתנו מתקרב אל המכונית ורומז בידו שנתקרב. כשהתקרבונו בזהירות רבה ראינו חייל ס"ס הרוג. במכונית היו

על דא ועל הא

בכל פעם אנחנו מופתעים מחדש לגלות, שגם קבלה שנראית לנו קטנה כל כך - אפילו היא גדולה מדי עבורנו. למה אנו נופלים שוב ושוב בטעות הזו?

איך לקבל קבלות שיחזיקו מעמד? - 10 כללים חשובים

להלן כמה כללים בקבלת קבלות. כללים אלו נלמדו מפני ספרים ומפי סופרים. ואין חכם כבעל ניסיון... והלוא חז"ל כבר קבעו ש"אין אדם עומד על דברי תורה אא"כ נכשל בהן"...

כל הרוצה, יוכל לחפש ולמצוא ראיות לדבריי מדברי חז"ל. מאידך, כל הרוצה, יוכל לחפש ולמצוא קושיות על דבריי. אני אומר קבלו דעתי, אלא - ירא הקהל וישפוט. "ומנאי ומינייהו תסתיים שמעתתא". יתכן, שהקורא מאמר זה בפעם הראשונה, יתפלא מההתייחסות הרצינית, לדבר שנראה פשוט כל כך. אבל מלחמת היצר, מלחמה רצינית היא, ויש להתייחס אליה כמו אל כל מלחמה אחרת.

הרה"ג רבי יעקב בויס שליט"א ראש כולל 'שבות עמי' בירושלים כל בן תורה באשר הוא, רוצה לקבל על עצמו קבלות טובות אשר איתן יעבור את ימי הרחמים והסליחות והימים הנוראים. אבל, לכל בן תורה יש ניסיון בקבלת קבלות, והניסיון הוא, לצערנו, בד"כ שלילי... רוב הקבלות לא מחזיקות מעמד. בוודאי לא לאורך זמן. נתבונן נא בעצמנו - כמה קבלות החזיקו מעמד יותר מאשר עד חנוכה?

לענ"ד, זאת הסיבה שכעבור כמה ניסיונות בקבלת קבלות טובות, מתייאש אותו בן תורה יקר. כמה אברכים בני שלושים או בני ארבעים ממשכים לעסוק ב"קבלות"? החשש גדול, שהמספר קטן....

א. כוחם של הרגלים

הכלל הראשון ידוע לכל: לא לקבל על עצמנו קבלה קשה מידי. אלא, שבכל פעם אנחנו מופתעים מחדש לגלות שגם קבלה שנראית קטנה כל כך, אפילו היא גדולה מדי... למה אנחנו "נופלים" שוב ושוב בטעות זו? כנראה, כי לא נעים לנו לגלות שאנחנו "כל כך קטנים"...

זהו המכשול הראשון שאותו אנחנו צריכים לעבור: זה לא שאנחנו כל כך קטנים! אלא שההרגלים שלנו הם מאוד חזקים. כנראה אנחנו לא מודעים לכך שכוחות חזקים מאוד פועלים עלינו, ויוצרים את ההרגלים שלנו. א"כ, הכלל הראשון הוא להבין שאנחנו לא קטנים. אלא - ההרגלים חזקים. לפעמים ההתבוננות וההכרה בכך, תאריך כמה שנים!

ב. לא להילחם חזיתית

ממילא נובע כלל חדש: אם ננסה להילחם חזיתית בהרגלים שלנו, הם ינצחו אותנו... לכה"פ ברוב המקרים. הרי לא במקרה הם ניצחו אותנו עד עכשיו... למשל: אם אני רגיל לקום ב-7:15 ואני רוצה לקום ב-7:00, אין טעם שאקבל על עצמי קבלה כל כך פשוטה כמו: לקום ב-7:00. זה פשוט לא ילך! סיכוי גדול הוא, שכעבור כמה ימים, אט אט אחזור לקום ב-7:15... ננסה להילחם בצורה לא חזיתית: אוכל לקום בשעה שארצה, אבל - על כל דקה שאקום מעבר ל-7:00 אצטרך לתת 1 ש"ח לצדקה, בנוסף למעשר כספים שאני בדר"כ נותן.

נדגיש - נתינת הצדקה הנ"ל אינה עונש אם לא עמדתי בקבלה שלי, אלא היא היא עצם הקבלה! והכי חשוב, היא לא סותרת את ההרגל שלי לקום ב-7:15. היא נלחמת בו, אך לא בצורה חזיתית.

ג. אמצעים טכניים

האם קבלה זו תצליח להחזיק מעמד לאורך זמן? כנראה שגם קבלה זו צריכה חיזוק:

1. צריך לקבוע לו"ז. קבלה שאין עימה לו"ז, אינה שווה הרבה... צריך לקבוע שאת אותו 1 ש"ח שנאלץ לשלם אם נקום מאוחר מדי, נצטרך לשלם עוד באותו יום, לא יאוחר משעה פלונית (אפשר כמובן לקבוע באופן אחר: לשלם פעם בשבוע וכד').
2. צריך למצוא מישהו (או משהו) שיזכיר לנו את הקבלה. היום יש לנו אפשרויות רבות: מכשיר סלולרי וכד'. אחת לכמה זמן צריך לבדוק את האפקטיביות של הקבלה. אולי 1 ש"ח אינו מספיק. אולי ימי שישי ושבת מבלבלים אותנו, וכד'. יש ליצה"ר דרך נוספת "למסמס" את הקבלות שלנו: להטיל בהן ספקות:

- אוי, לא שמתי לב מתי קמתי...
- לא זוכר האם שילמתי כסף
- היום לא קמתי בגלל אונס- מה לעשות?

• האם מצב כזה נחשב אונס?

• עבר הזמן ועדיין לא שילמתי, ועוד.

כדי להתגבר על בעיה זו, חייבים להחליט מראש, באופן עקרוני, מה לעשות בכל מצבי הספק. אפשר לקבוע שספיקא לחומרא, אפשר לקבוע שספיקא לקולא. אפשר לקבוע שס"ס דינו כספק. אפשר לחשוב על אופנים אחרים, אבל העיקרון חייב להיות פשוט מאוד, וקל לביצוע.

ד. כישלונות

ניזכר בעיקרון השני: לא להילחם חזיתית. טמון כאן עומק נוסף: אני יוצא מנקודת הנחה שאני אכשל! מהות הקבלה אינה- מה לעשות כדי לא להיכשל! מהות הקבלה היא - מה לעשות לאחר שנכשלת... שהרי "שבע יפול צדיק וקם".

כך הוא המצב הטבעי והנורמאלי. חשוב להדגיש לעצמנו: אין בעיה בכך שנכשלו. זה המצב הטבעי. הסיבה העיקרית לכך שהקבלות לא מחזיקות מעמד היא, שלאחר הנפילה הראשונה והשניה אנחנו מתייאשים. אילו היינו יודעים מראש שנפילה הינה מצב טבעי, הרי לא היינו מתייאשים כלל לאחר נפילה. ההיפך הגמור היה קורה: לאחר הנפילה היינו "ששים אלי קרב!" הרי כאן בדיוק מתחילה עבודת חיינו! עד הנפילה, בעצם, עוד לא התחלנו לעבוד...

לדוגמא: פלוני מכעיס אותי. האם אקבל על עצמי שלא לכעוס עליו? מה הסיכוי שאעמוד בקבלתי? אבל, אצא מנקודת הנחה שבשלב זה לא אוכל להפסיק לכעוס עליו, לכן אקבל על עצמי שבכל פעם שאכעס עליו אצא מהחדר, או אומר פרק תהילים, וכד'... אוסיף לכך לו"ז, משהו שיזכיר לי, וכן אחשוב על עיקרון שבעזרתו אתייחס לכל הספקות שעלולים להתעורר... ואז, הרי יש סיכוי סביר שאעמוד בקבלה זו. מתי סוף סוף אפסיק לכעוס על אותו אדם? זה יקח קצת זמן, אבל זה יקרה.

ה. לאן לכוון את הקבלה

לפעמים יש להעמיק במקורות ההתנהגות שלנו, ולכוון את הקבלה לשם. למשל: למה אני לא מצליח לקום ב-7:00 - בגלל שהלכתי לישון מאוחר. למה הלכתי לישון מאוחר? כי אני אוהב לפטפט. אולי אפשר / צריך לכוון את הקבלה לשם? כלומר: במקום לכוון את הקבלה לשעות הבוקר, אכוון אותה לשעות הלילה: אני צריך ללכת לישון בשעה מסויימת. אם לא אלך לישון בשעה זו, אשלם קנס וכד'. לפעמים זאת דרך טובה, אבל לפעמים זאת דרך חזיתית, והיא תיכשל.

מה עדיף? לכוון את הקבלה לשעות הבוקר, או לשעות הלילה שלפני? אין על כך תשובה ברורה. צריך לנסות כך ואחרת, ולראות מהי הדרך המתאימה לנו. מומלץ לבחור את אחת הדרכים, ולהחליט שהקבלה שנבחרה היא "לניסיון": ניסיון של שבוע, או שבועיים, ואולי חודש. לקבוע זאת מראש. עם תום תקופת

הניסיון, נוכל להחליט באיזו דרך לבחור. ואולי נחליט להאריך את תקופת הניסיון.

ו. לא להתעלם מהצרכים שלנו

כבר ראינו, שחלק גדול מהקושי בשמירת הקבלות נובע מהקושי בשינוי ההרגלים. לכן ניסינו שלא להילחם חזיתית, ולקחנו בחשבון מראש את האפשרות להיכשל. האמת היא, שאם נצליח לשלב את הקבלה בתוך ההרגלים שלנו, נוכל להתעלות הרבה יותר.

ניזכר שוב בדוגמא שעסקנו בה: אני קם מאוחר כי אני מפטפט בלילה. אולי יש לי צורך בפטפט הזה? למדתי כל היום כל כך קשה, ואני חייב "להתרענן קצת"?

כנראה, שורש הבעיה הוא שאני לא שולט על הזמן שבו אני מפטפט. אצטרך להחליט: כמה זמן אני מרשה לעצמי לפטפט? עם מי? האם אני מגביל את הנושאים עליהם אני מפטפט? האם אני צריך לפטפט דווקא בשעות המאוחרות של הלילה? האם אני חייב לפטפט מידי יום?

אט אט אני לומד על עצמי, על הצרכים והיכולות שלי. אני גם לומד שהצרכים והיכולות שלי משתנים עם הזמן. אקבל ע"ע קבלה שלא תתנגד לרצון שלי לפטפט, אלא תווסת אותו. הקבלה משתלבת עם ההרגלים שלי. קבלה זו לא תבוא במקום הקבלה שתוארה בפרקים הקודמים, אלא בנוסף לה.

ניזכר בדוגמא השניה שהבאנו לעיל: פלוני מרגיז אותי. מה מרגיז בו? בד"כ מדובר על אדם שלא מסכים או שלא מבין אותי. לעתים רחוקות מדובר על אדם שממש מציק לי. אשאל את עצמי: למה כה חשוב לי שהוא יבין אותי ויסכים איתי? האם אני יכול לספק לעצמי צורך זה גם בלעדיו? אמצא את הדרך לספק את הצרכים שלי בדרך אחרת. אווסת אותם. לא אתן להם לצאת מכלל שליטה. קבלה זו לא תבוא במקום הקבלה שתוארה בפרקים הקודמים, אלא בנוסף לה.

ז. החיים היומיומיים

נעבור לבעיות מורכבות יותר: מה יקבל ע"ע אדם שמרגיש שהוא לא מכוון מספיק בתפילה? מה יקבל ע"ע אדם שמרגיש שקשה לו להתרכז בשיעור? האם הוא מסוגל להכריח את עצמו לכוון בתפילה או להתרכז בשיעור? כבר ראינו שלא מומלץ להילחם חזיתית ביצר הרע. אז מה כן? ננסה לבדוק, האם יש תחומים בהם אנחנו מסוגלים להתרכז: קריאת ספר או עיתון, משחק, וכד'. נבדוק, במשך כמה זמן אנחנו מסוגלים להתרכז.

קיים סיכוי גדול שנגלה שבתחום שאנחנו מרגישים שהוא חלק מהחיים היומיומיים שלנו, אנחנו מתרכזים. אבל בתחומים כאלה שאנחנו מכריחים את עצמנו לעסוק בהם, אך הם לא חלק מחיינו היומיומיים, קשה לנו להתרכז. לא כל כך נעים לנו הגילוי שהתפילה אינה חלק מהחיים היומיומיים שלנו: אני חייב להתפלל, ומתפלל, ואפילו משתדל לקיים את כל המצוות

שקשורות בתפילה, בהידור. אבל - זה לא חלק מהחיים שלי... החיים שלי הם המשפחה, החברים, התחום שבו אני עוסק: לימוד או עבודה... וזהו. אין ספק, התפילה היא משהו נוסף. חשוב, אפילו חשוב מאוד - אבל תוספת.

האם אני יכול להפוך את התפילה לחלק מהחיים? כן! האם אני רוצה להצליח בתחום העיסוק שלי - לימוד או עבודה? עם המשפחה והחברים? לשם כך יש את התפילה! ולא רק תפילת שמו"ע, אלא גם כל החלקים האחרים של התפילה - שהם בעצם הקדמה לתפילת ש"ע עצמה.

אוכל לקבל על עצמי: לחשוב, אילו חלקים בתפילת שמו"ע משמעותיים לגביי. קבלה ע"פ הכללים דלעיל. לחשוב, וגם: לכתוב בדיוק, אילו קטעים משמעותיים לחיים שלי. לוי"ז - מתי אני כותב זאת, באיזה יום ובאיזה שעה. מה אני עושה עם מה שכתבתי - האם אני קורא זאת, מתי, באיזה תדירות, וכו'. המטרה היא להפוך את התפילה לחלק מהחיים היומיומיים שלי.

ח. לימוד

נחזור לבעיה השניה שהעלינו בסעיף הקודם: אני לא מצליח להתרכז בשיעור. אשאל את עצמי: האם השיעור הוא חלק מהיומיום שלי? אולי הסוגיא בעיון לא חשובה לי כל כך, ואני מתרכז יותר בלימוד אחר: בקיאות או הלכה. אולי הסוגיא בעיון אמנם חשובה לי, אבל הלימוד העצמי שלי חשוב לי יותר. אולי הבעיה היא שקצב הלימוד שלי הוא שונה.

קשה להניח שאוכל להתרכז בשיעור. לכן, עומדות בפני 4 אפשרויות עקרוניות: להתאים את הלימוד שלי לשיעור. להתייחס לשיעור כהכנה. להתייחס לשיעור כסיכום. לוותר עליו.

ט. הבנת האחר

לאחר שהתרגלתי במשך תקופה ארוכה להכיר את הצרכים שלי, ולשלב את הקבלות בתוך חיי היומיומיים, אוכל לעלות לשלב הבא, ולנסות להבין גם את הצרכים של הזולת.

ניזכר באדם שהכעיס אותנו: ניסיתי להבין את הצרכים שלי, ולשלוט עליהם. כעת אנסה להבין את הצרכים של אותו "אדם המכעיס". אקבל על עצמי לעשות כל מאמץ כדי להבין אותו: מה הוא חושב? מה הוא טוען? מה הוא רוצה? מה חשוב לו?

קבלה זו היא בלי "אמצעים טכניים". לכן אוכל לקבל אותה ע"ע בצורה הבאה: בכל פעם שאני נתקל בו, עלי לכתוב משהו שלמדתי עליו. אפשר להגביל קבלה זו למשך תקופה מסויימת. המטרה של קבלה זו היא לעקור מהשורש את הכעס שנמצא בתוכי. ככל שאבין טוב יותר את הזולת - אני עצמי ארוויח. הכעס יעלם, ואהפוך להיות אדם טוב יותר. רגוע יותר. האם אפשרי מיד בתחילת הדרך לקבל על עצמי קבלה זו? אולי. אפשר כמובן, לנסות.

ע"פ אופן זה, ננסה לקבל ע"ע קבלה הקשורה לחוסר הריכוז

וחשים. דרך כל מחשבה שעולה במוחנו. מי הראה לנו? מי השמיע לנו? מי העלה מחשבה זו בדעתנו? הכל הכל הכל - ריבוננו של עולם!!

והדברים פשוטים וברורים. עלינו לזכור כל זאת. גם בחיים היומיומיים שלנו.

- קשה לקום ב-7:00 - למה ה' נטע בי קושי זה? מה מטרת הקושי? מה מטרת הבורא?
- לא מצליח להשתלט על רצוני לפטפט? למה ה' נטע בי תאוה חזקה כל כך? יש לכך מטרה? עשויה להיות בכך תועלת?
- מישוהו מכעים אותי - למה ה' גרם לכך? מה מטרתו? מה הוא רוצה ללמד אותי?
- קשה לי להתרכז בתפילה או בלימוד? האם יש מטרה לקושי הזה, מעבר לקושי עצמו?

נזכור שהקב"ה מביט בנו, "מבין ומאזין, מביט ומשיב", וצופה - האם אנחנו מצליחים להגשים את המטרות שהוא קבע לנו. את המטרות שטובות לנו.

נוכל להציע קבלה אחת פשוטה: להקדיש מעט זמן, מידי יום, ע"מ לנסות למצוא תשובות לשאלות אלו. והיה זה שכרנו!!!
(המאמר הופיע בתוך 'אוסף גיליונות' שופטים תשע"ח)

בשעת השיעור. לשם כך עלינו להבין האם השיעור הזה באמת חשוב לנו. ועוד קודם לכן, עלי לבדוק: מה המטרה שלי בלימוד כל סוגיא. כלומר "לאן אני רוצה להגיע". למשל: האם המטרה שלי היא לדעת "הלכה למעשה"? אולי המטרה שלי היא להקיף ולזכור את כל שיטות הראשונים? או - לדעת את "הרייד" של הסוגיא?

רק אחרי שהמטרה שלי ברורה, אוכל לשאול את עצמי: האם השיעור אכן משרת את המטרה הזאת? (אם התשובה תהיה שלילית, עלי לשאול את עצמי - אז למה להקשיב לשיעור.... ואהיה חייב למצוא לעצמי תשובה לשאלה זו. בסעיף זה אנחנו יוצאים מנקודת הנחה שהתשובה היא חיובית). יש להניח שכך, אט אט יתעורר בי הרצון להקשיב לשיעור, כדי להגיע למטרה שאני עצמי הצבת.

י. מהי המטרה?

אחרי שעמלנו כל כך להכיר את עצמנו, את חברינו, ואת התפילה והלימוד שלנו, הגיע הזמן לנסות להכיר טוב יותר את הקרוב לנו ביותר: את ריבוננו של עולם. את אבינו. את מלכנו. הקב"ה מדבר אלינו לא רק דרך התורה, אלא גם דרך כל מקרה ומקרה שקורה לנו. דרך כל דבר ודבר שאנחנו רואים, שומעים

דקה מתוקה - 60 שניות מרתקות על הדף היומי

בעל שכתב צוואה לאשתו מעוברת, שאם תלד בן יחולקו הנכסים באופן מסויים, ואם תלד בת יחולקו הנכסים באופן אחר - ונולדו תאומים!

כתובות דף נה

שכיב מרע

הרי מלשון הצואה משמע שהנפטר אוהב את בנו פי שנים מאשר את אשתו, ואת אשתו הוא אוהב פי שנים מאשר את בתו. כך תעשו: חלקו את רכוש הנפטר לשבעה חלקים שווים, הבן יירש ארבעה חלקים, האם תירש שני חלקים, והבת תירש חלק אחד. באופן זה נמצא שהבן נוטל פי שנים מאמו, והאם נוטלת פי שנים מבתה, בדיוק כרצון הנפטר!...

(גליון תורת הקריה - אבעיא להו)

שאלה קשה ומורכבת הובאה לפני הגאון רבי חיים מבריסק: אדם שכיב מרע שאשתו היתה מעוברת הותיר צוואה לפני מיתתו שאם אשתו תלד בן, אזי שני שלישי הוא מוריש לבנו ושליש אחד לאשתו, ואם תלד בת - שני שלישי תירש האם ושליש אחד תירש הבת. אותו אדם מת כדרך כל הארץ, והנה נולדו תאומים - בן ובת! הונחה השאלה על שולחנו של הגאון מבריסק: כמה תירש האם, כמה יירש הבן וכמה הבת? חכך הגאון בדעתו כה וכה, והשיב:

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

'ויברך אותה בשמחה רבה'

על איזו ברכה אומר ה"משנה ברורה"
לברך אותה בשמחה רבה?
זכור לך משהו מפעם?

**עוד שבוע זה מתחיל...
זו ההזדמנות שלך!**

בעוד כשבוע מסיימים לומדי דף היומי בהלכה את
הלכות תפילין, ומתחילים בענייני ברכות השחר ותפילה
הלכות יום יומיות שכדאי מאוד ללמודם.

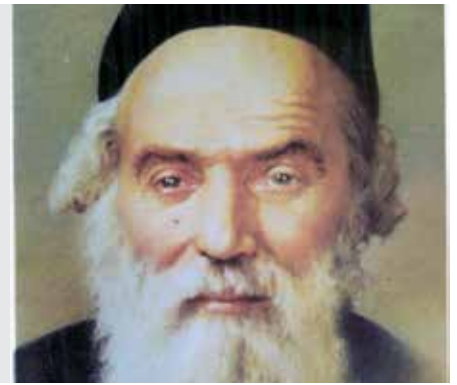
הצטרף גם אתה כבר היום ותזכה להיות מאלה
שנאמר עליהם 'מובטח לו שהוא בן עוה"ב'.

לקבלת פרטים:

מוקד דרשו 02-5609000

ניתן להירשם גם בעמודות נדרים פלוס

האם מקבל רכילות צריך לבקש מחילה מהאדם שעליו סופרה הרכילות?

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר חפץ חיים

סופרה הרכילות. ויש להבין מדוע? והלא מספר רכילות צריך גם לבקש את מחילת האדם שעליו סיפר, ובמה שונה דין המקבל מדין המספר?

ההסבר שכותבים לכך האחרונים הוא, שאיסור קבלת לשון הרע ורכילות אינו איסור של 'בין אדם לחברו', שכן חברו לא ניזק והצטער מכך. ורק אם מחמת הרכילות ששמע וקיבל, הלך וציער את חברו, או שסיפר את הדבר לאחר, שזה נחשב להיזק - אז צריך לבקש מחילה על הצער וההיזק שגרם לו.

ומטעם זה יש שהוסיף, שאף אסור למקבל הרכילות לבקש מחילה מחברו, כי בבקשתו זו יגרום לו צער ועגמת נפש מכך שדיברו בגנותו. ופעמים שאף יש בזה איסור רכילות, אם חברו יכול להבין מכך מי הוא זה שסיפר עליו את הדברים.

בהלכות רכילות כלל ה סעיף ז - הנלמד היום בסדר הלימוד היומי - כותב החפץ חיים את סדר התשובה למי שמי שעבר וקיבל רכילות:

א. יתחזק להוציא את הדבר מלבו שלא להאמין בו; ואפילו אם קשה עליו הדבר ביותר - יחשוב אולי גרע המספר או הוציא איזה פרט, או שינה בנעימת הדברים וכדו' ובזה שינה את משמעות המעשה מטוב לרע.

ב. יקבל על עצמו שלא לקבל עוד לשון הרע ורכילות על אף אדם מישראל.

ג. יתוודה על עונו.

בביאורים ומוספים של 'דרשו' מציינים, שהחפץ חיים לא הזכיר כאן שעל מקבל הרכילות לבקש מחילה מהאדם שעליו

* תוכנית יומית מענייני דיומא
בהגשת הרב אברהם פוקס

* שיעורי משנה ברורה לפי
סדר דף היומי בהלכה

* מידע כולל לנבחני דרשו על מועדי
המבחנים מסלולי הלימוד ועוד

* שיעורים על הדף היומי ועל כל
הש"ס ממבחר מגידי השיעורים

* שיעורי משניות על מסכת
שביעית לתוכנית קניין שביעית

* שיעורים מבוארים בעיון לביאורי
תוס' על פי סדר הדף היומי

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' *4992 או 077-2222-666

להתקשר לתורה מסביב לשעון

מאת הרבנים הגאונים שליטי"א

הרב **מאיר שפרכר** שליטי"א
הדף היומי בבלי • עברית
שלוחה 2

הרב **אליהו אורנשטיין** שליטי"א
הדף היומי בבלי • עברית
שלוחה 2

הגה"יח ר' **אפרים סגל** שליטי"א
הדף היומי בהלכה • אידיש
שלוחה 2

הגאון ר' **אריה זילברשטיין** שליטי"א
הדף היומי בהלכה • עברית
שלוחה 1

הרב **יוסף מגנוז** שליטי"א
הדף היומי בהלכה • צרפתית
שלוחה 2

הגה"יח ר' **מרדכי שלמה פריינד** שליטי"א
הדף היומי בהלכה • אידיש
שלוחה 2

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

חייגו: *4992 או 077-2222-666

מאיזה מקום צריך להתרחק ארבע אמות כדי לחלוץ את התפילין?

הכסא שאינו קבוע, (כדעת המחמירים דלהלן); ובשעת הצורך, ניתן להקל שלא לחלוץ את התפילין של יד, אך יש להסיר את הרצועה הכרוכה על גב היד והאצבעות. ובנוגע לתפילין של ראש, המנהג שלא להקל בשום אופן; וכשקיים חשש לחילול ה' מפני הרואים, אין להקל אף בנוגע לתפילין של יד.

[שו"ע מב, א-ג, משנ"ב ט ריב, וביה"ל ד"ה בית הכסא קבוע; ביאורים ומוספים דרשו, 5]

הלבוש בתפילין וחפץ לעשות צרכיו - בכל מקום שהוא - עליו לחולצן בריחוק ארבע אמות מהמקום שפָּנָה בו. ואף אם חפץ להטיל מים בלבד, אך נכנס לשם כך לבית הכסא קבוע לכל דבר, או למקום שיש בו צואה גלויה, עליו לחולצן, שמא יבוא לעשות צרכיו עם התפילין.

ולמעשה, יש לחלוץ את התפילין אף לפני הטלת מים בבית

האם מותר להכניס תפילין לבית הכסא?

ויחזיקן שם באמצעות ידו הימנית, מול לבו. אולם, אם נמצא במקום שאין בו חדרי בית הכסא מסודרים, ומטיל מים באופן שטיפות ניתזות על רגליו, אסור לאחוז את התפילין בידו אף באופן הנ"ל, משום שהוא עלול לנגב את הטיפות באמצעות היד שבה אחוז את התפילין.

[שו"ע א רג, וס"ק ב-ח, טז ריז; וראה סעיף ז, וביאורים ומוספים דרשו, 12]

אדם החפץ להיכנס לבית הכסא, ואין באפשרותו להותיר את תפיליו בחוץ מחשש לגניבה או לנזק - וכגון שנמצא לבדו בשדה תעופה זה, ואין מי שישמור עבורו את התפילין בשעת שהייתו בבית הכסא - אם הן קשורות לבגדיו באופן שאינו צריך להחזיקן בידו, והן מכוסות, מותר להכניסן עמו לבית הכסא. ואם אינן קשורות לבגדיו, יכניסן תחת בגדיו, כדי שתהיינה מכוסות,

מתי אסור להחזיק את התפילין ביד?

ניתזות על רגליו, אסור לאחוז את התפילין בידו אף תחת בגדיו. ובכל מקרה, כאמור לעיל, ההיתר להחזיק את התפילין בידו בבית הכסא, הוא רק באופן שקיים חשש לגניבה או לנזק במידה ולא יכניס אותן עמו; אבל כשניתן להניחן במקום שמור, אסור להכניסן עמו, (וראה תקציר למחר).

[שו"ע מג, א, ב ג רז, משנ"ב י-טו רכג-כד, וביה"ל ד"ה בית הכסא קבוע; וראה משנ"ב יט]

הלבוש בתפילין ורוצה להטיל מים במקום שאינו משמש כבית הכסא קבוע לכל דבר, כי אם להטלת מים בלבד, ואין בו צואה גלויה - מעיקר הדין אינו חייב לחולצן; ויש אומרים שחייב לחולצן, מחשש שיפיח בהן. וראה לעיל בנוגע להנהגה למעשה. ואם חלץ את התפילין, מותר לאחוזן בידו בבית הכסא כזה שאינו קבוע; אך כאמור לעיל, אם מטיל מים באופן שטיפות

* תיק שאחסנו בו תפילין בקביעות, או שאחסנו בו תפילין (אפילו רק) פעם אחת על דעת לאחסן אותן בו בקביעות - נחשב כ'תשמיש קדושה' גם אם לא הוקצה לכך.
* תיק שאחסנו בו תפילין באקראי, ב'תנאי' מפורש שעתידים לפנותן מהתיק ולא לאחסן אותן בו בקביעות - אינו נחשב כ'תשמיש קדושה'; אולם, אם מדובר בנרתיק שיוצא במיוחד לצורך התפילין - התנאי אינו מועיל.
* במקרים בהם הנרתיק שמאחסנים בו את התפילין אינו מתקדש, אסור להכניס בו דברי חולין בשעה שהתפילין מונחות בו, כיון שיש בכך זלזול בקדושת התפילין.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

מהו המקור לכך ש'אֵטֶר יָד' מניח תפילין על יד הימנית?

חלשה. והיינו, שהנחת התפילין תהיה על היד החלשה יותר, ולא על היד החזקה, שבה עושים את רוב הפעולות.
ב. סמיכות הפסוקים: "וְקִשְׁרָתָם לְאוֹת עַל יָדָךְ... וְכַתְּבָתֶם...", אשר משמעותה היא - שיש לקשור את התפילין באמצעות היד שכותבים בה, ואם כן, הנחת התפילין עצמן היא על גבי היד השנייה.

[שו"ע כז, ו, משנ"ב כג, כה רכז]

'אֵטֶר יָד', דהיינו שעושה את רוב פעולותיו ביד השמאלית - גם אם עושה זאת רק משום שקל לו לפעול ביד זו יותר מאשר ביד הימנית - מניח את התפילין של יד על היד הימנית. וה'שולט בשתי ידיו', דהיינו שפועל בשתי ידיו בשווה, מניח על היד השמאלית. ושתי דרשות מפסוקי התורה נאמרו בגמרא כמקור לדין הָאֵטֶר: א. המילה 'יָדָךְ' כתובה בתורה בתוספת האות ה', "וְהָיָה לְאוֹת עַל יָדְכָה", ומשמעות הדבר: "ידכה - יד פְּהָה", כלומר, יד

הלוח היומי

ג' אלול | רבי שרגא פייבל ב"ר משה מנדלוביץ' זצ"ל, ר"מ תורה ודעת

יארצייט:

תקי"ח: רבי משה חריף ב"ר מאיר זצ"ל, אב"ד פרשבורג.
תרי"ה: רבי יששכר בערטשע ב"ר יצחק לייפר זצ"ל, האדמו"ר הראשון מנדבורנא.
תרכ"ד: רבי משולם זוסיא ב"ר יצחק מאיר השיל זצ"ל, מזינקוב.
תרכ"ה: רבי אברהם צבי הירש ב"ר יעקב אייזנשטט זצ"ל, בעל פתחי תשובה.
תרפ"ג: רבי צבי הירש ב"ר דוד מורגנשטרן זצ"ל, מקאצק-לומאז'.
תש"ג: רבי יצחק ישעיה ב"ר חיים (מצאנז) הלבפשטאם זצ"ל הי"ד, מטשקוב.
תש"ג: רבי משה ב"ר שלום יוסף (מהוסיאטין) פרידמן זצ"ל הי"ד, מבאיאן-קראקא, בעל דעת משה.
תש"ח: רבי שרגא פייבל ב"ר משה מנדלוביץ' זצ"ל, ר"מ תורה ודעת.

רוצים לקבל את 'לקראת שבת' מדי שבוע ישירות למייל?
שלח מייל ל- dirshu@dirshu.co.il

ההכנה הראויה בימים אלו

כתב הג"ר יחזקאל לוינשטיין: חייב אדם להכין עצמו בחודש אלול כדי שלא יכנס לראש השנה נקי ויבש ללא המחשבות הנכונות, והן אמת כי את ענין האלול קשה מאוד להשיג, ולכן כתב הג"ר ישראל סלנטר שהעצה הראויה עבורנו הוא לימוד המוסר מתוך התבוננות והתפעלות, ועל ידם יגיע להכרה האמיתית.

(אור יחזקאל ח"ב - ימים נוראים עמ' קעד)

נשתדל לקבוע זמן בימים אלו ללימוד מוסר כדי שנגיע מתוך הכנה ראויה ליום הדין

לפתוח את היום בטוב...

הצטרף אלינו וקבל את המייל היומי של 'דרשו'
'הפוח בכל יום' לתיבת המייל שלך

ככה מתחילים יום טוב במיוחד

סיפורים • חיזוקים • הלכה יומית • כתבות וראיונות • פרשת שבוע

להצטרפות נא שלחו מייל לכתובת

dirshu@dirshu.co.il

לתשומת לבכם: התמונות המוצגות כאן יש עליהם זכויות יוצרים ואין להשתמש בכל שימוש שהוא ללא היתר בכתב

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה

דרשו | רח' הקבלן 45 ירושלים | 02-5609000 | לשאלות ופניות בכל נושא: dirshu@dirshu.co.il